

hvis det f.eks. er nødvendigt for at afværge fare for kvindens liv.

Spørgsmålet om, hvornår et foster er levedygtigt, skal efter forslaget ikke reguleres i selve loven. Det skal i stedet overlades til sundhedsministeren årligt at fastsætte regler herom, således at grænsen, og jeg citerer igen: »skal være afhængig af de til enhver tid værende lægelige, jordmoderfaglige og plejemæssige muligheder i relation til fostrets overlevelsesmuligheder ved ekstremt tidlig fødsel.«

Lad mig begynde med nogle få faktuelle oplysninger. Jeg tror, det kan være nyttigt, bl.a. fordi den offentlige debat har kunnet give et lidt forkert indtryk af, hvor omfattende problemet med de sene aborter egentlig er i praksis.

Efter den gældende lov er der som bekendt fri abort indtil udløbet af 12. svangerskabsuge. Der kan også frit foretages abort senere i graviditeten, hvis indgrebet f.eks. er nødvendigt for at afværge fare for kvindens liv. Herudover kan der kun foretages abort efter 12. svangerskabsuge, hvis der gives tilladelse fra de amtskommunale abortsamtal eller Ankenævnet for Svangerskabsafbrydelse. Det kræver, at nogle særlige betingelser er opfyldt, f.eks. at der er fare for, at barnet på grund af arvelige anlæg eller beskadigelse eller sygdom i fostertilstanden vil få en alvorlig legemlig eller sjælelig lidelse.

Der gælder ikke nogen formel tidsgrænse for, hvor sent en tilladelse kan gives, men i praksis er det sådan, at der kræves mere og mere tungtvejende grunde, jo længere henne i graviditeten kvinden er. Det afspejler sig bl.a. i, at der kun meget sjældent gives tilladelse til abort efter udløbet af 22. svangerskabsuge. I 1996 og 1997 blev der f.eks. alene givet en sådan tilladelse i henholdsvis 16 og 8 tilfælde. Det samlede antal tilladelser i disse år var henholdsvis 565 og 585.

Jeg har tidligere over for Folketinget redegjort for 12 konkrete sager fra 1996, hvor der blev givet tilladelse efter udløbet af 23. svangerskabsuge. Her forelå der grunde, som efter min opfattelse kun kan betegnes som meget tungtvejende. I alle sager blev tilladelsen givet under henvisning til den bestemmelse i abortloven, der taler om fare for, at barnet på grund af arvelige anlæg eller beskadigelse eller sygdom i fostertilstanden vil få en alvorlig legemlig eller sjælelig lidelse.

Jeg har givet denne lille oversigt for at vise, at det på årsplan ikke er mange tilfælde, vi har

med at gøre. Samtidig er der dog, som jeg ved flere lejligheder har givet udtryk for, tale om et væsentligt principielt og etisk problem. Det er en meget principiel og etisk problemstilling, vi her har med at gøre. Derfor synes jeg, det er godt og nyttigt, at vi her i dag får lejlighed til at drøfte spørgsmålet på grundlag af det meget gennearbejdede forslag, som Kristeligt Folkeparti i dag har til behandling og debat her i Tinget.

I den forbindelse vil jeg også gerne slå fast, at regeringen ikke på noget tidspunkt, som det er blevet antydnet i den offentlige debat, har tilkendegivet, at der ikke skulle gøres noget ved problemet med de sene aborter. Tværtimod bad jeg i marts 1997 Det Etske Råd om at se nærmere på problemstillingen. Det gjorde jeg bl.a. for at få det bedst mulige grundlag for at beslutte, om der skulle tages initiativ til en ny lovgivning på området.

Rapporten fra Det Etske Råd blev afgivet i oktober 1997. Det fremgår af rapporten, at rådets medlemmer er delte. Nogen mener slet ikke, der skal være en øvre tidsmæssig grænse, andre, herunder formanden, mener, at der bør være en øvre grænse, men med mulighed for dispensation, og andre igen mener, at der bør være en øvre grænse, som der ikke kan dispenseres fra.

De hørings svar, som vi i Justitsministeriet i anledning af rapporten har indhentet fra en lang række myndigheder, sagkyndige og organisationer m.v., viser på samme måde betydelig forskel i opfattelsen. Et gennemgående træk i svarene er dog, at der ikke bør fastsættes en øvre tidsmæssig grænse uden mulighed for dispensation.

Jeg har tidligere, senest i et svar af 11. december 1998 til fru Birthe Rønn Hornbech, tilkendegivet, at jeg overvejer til efteråret at fremsætte et lovforslag med henblik på en regulering af adgangen til at foretage sene, provokerede aborter. Som jeg også tidligere har tilkendegivet, vil Justitsministeriet derfor snarest udarbejde et udkast til et lovforslag, som kan sendes ud til en bred høring i løbet af foråret.

Det kan måske være nyttigt til brug for debatten i dag at give et kort rids over nogle af de muligheder for en lovregulering, som man i givet fald kunne forestille sig.

Hvis der skal opstilles en bestemt tidsmæssig grænse for, hvornår en provokeret abort skal foretages, vil en sådan grænse kunne fastsættes umiddelbart i loven. Man vil også, som der